

Дора Габе

На прага

На къщния праг да седея,
да чакам, когато ще мине
обичния, чакан с години,
далекия път да следя.

Ще дойде ли рано в зори,
на сън да ме свари честита,
за мене, когато попита,
ликът му божур да гори.

На пладня ли дойдеш, ела
в най--тежката сънна омара
на двора липата ни стара
над нас ще отпусне крила.

А вечер, по здрач и тъма,
познати зачуя ли стъпки,
в тревога и радостни тръпки
към теб ще изтичам сама.

На къщния праг да седея,
да чакам, когато ще мине
обичния, чакан с години,
далекия път да следя...

КРАЙ

© Дора Габе

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11632>]